Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 132 van 16 september 2026
in de zaak X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS**
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 24 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2024 met refertenummer 122029.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2021 diende verzoekster haar eerste aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 9 juni 2022 diende verzoekster haar tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde nam op 7 december 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

Verzoekster diende op 23 december 2022 haar derde aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde nam op 22 juni 2023 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ook tegen deze beslissing stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad.

De dag nadien, op 23 juni 2023, diende verzoekster haar vierde aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde nam op 2 januari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

Op 22 januari 2024 dient verzoekster haar vijfde aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde neemt op 26 augustus 2024 wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 augustus 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.01.2024 werd ingediend door:

Naam: Z.
Voornaam: D.
Nationaliteit: Mongolië
Geboortedatum: (…) 1973
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, V. A. A. P. (RR: (…)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."
Als bewijs van de bestaansmiddelen legt betrokkene volgende bewijsstukken voor:

- *Specificatie vaste activa (R. R.)*
- *jaarrekening 2022 ((…))*
- *loonfiches op naam van de referent voor de periode januari 2023 – maart 2024 (5(…))*
- *uittreksel Handelsregister Kamer van Koophande ((…))*
- *aangifte inkomstenbelasting en premieheffing 2022*
- *verschillende facturen (…) + betalingsbewijzen (o.a. Den Joe renovaties BV, Mymo BV)*

Met de voorgelegde documenten zoals o.a. het uittreksel Handelsregister Kamer van Koophandel kunnen we ertoe besluiten dat de referent heden een zelfstandige activiteiten heeft. Echter om de bestaansmiddelen uit deze zelfstandige activiteit aan te tonen worden een aangifte inkomenstenbelasting voorgelegd. Echter, dit is slechts een voorbereiding van de aangifte. Deze kan alsnog gewijzigd worden na het indienen van deze aangifte.

Wat betreft het de verschillende facturen en de verschillende transacties gericht aan de rekening van R. R. dient opgemerkt te worden dat deze inkomsten toebehoren aan de firma en dit bruto inkomsten betreffen. Hoeveel de referent werkelijk netto overhoud aan deze inkomsten is dan ook niet duidelijk. Deze documenten kunnen enkel een indicatie zijn dat de referent heden nog zijn zelfstandige activiteit uitioefend. Bijgevolg kan er met deze documenten niet beoordeeld worden of de referent over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Verder leggen zij een spcificatie vaste activa en een jaarrekening 2022 voor. Deze worden immers ook opgemaakt op basis van gegevens die een zaakvoerder ter beschikking stelt van een boekhouder. De boekhouder is niet verantwoordelijk voor de inhoud ervan. De boekhouder is in dienst van een zaakvoerder en zal de resultatenrekening opstellen overeenkomstig de informatie die hem door de zaakvoerder ter beschikking wordt gesteld. Echter, dient dit beschouwd te worden als een verklaring op eer waaarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Een verklaring op eer kan enkel in overweging genomen worden als deze gestaafd wordt met verifieerbare bewijsstukken. Wegens het ontbreken van objectieve verifieerbare bewijzen kan deze balans niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Tot slot legt betrokkene nog loonfiches voor. Loonfiches van een zelfstandige ondernemer dienen echter ook als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld door de referentiepersoon zelf of door iemand die in opdracht van hem (bv. een sociaal secretariaat) deze documenten opstelde. Ze kunnen niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid worden getoetst indien er geen bewijs voorligt dat de inhoud van de loonfiches kan ondersteunen. Het is bijgevolg evenmin duidelijk wat de werkelijk reële beschikbare bestaansmiddelen zijn waarover de referentiepersoon kan beschikken.

Het is bijgevolg niet duidelijk of de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse niet te worden doorgevoerd. We hebben immers geen zicht op de totaliteit van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat verweerster het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoekende partij niet zou aantonen dat de inkomsten van de referentiepersoon, Belgische onderdaan, toereikend zijn.

Terwijl verzoekende partij meer dan voldoende stukken heeft bezorgd die de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aantonen.

Zodat art. 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

1. - Art. 40ter §2 Vreemdelingenwet stelt het volgende:
"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
[…]

Art. 40ter Vreemdelingenwet bepaalt aldus de voorwaarden voor het verkrijgen van gezinshereniging met een Belgisch onderdaan. De belangrijkste voorwaarde is dat de referentiepersoon een minimuminkomen heeft van 120% van het leefloon van een persoon met een gezinslast.

Sedert 01.05.2024 bedraagt het leefloon van een persoon met een gezinslast € 1.741,29. 120% van dat bedrag is € 2.089,55.

Indien de referentiepersoon kan aantonen over dat bedrag te beschikken is aan de wettelijke voorwaarde voldaan.

In casu voldoet de Belgische referentiepersoon aan de gestelde vereisten, zodat verweerster een positieve beslissing had moeten nemen.

Verweerster betwist alvast niet meer dat dhr. A. V. A. ingeschreven is als zelfstandige en ook effectief een zelfstandige activiteit uitoefent.

Verweerster stelt echter dat zijn inkomsten niet bewezen worden omdat:
- *er slechts een aangifte inkomstenbelasting voorligt*
- *de voorgelegde facturen slechts bruto inkomsten betreffen*
- *er niet kan uitgesloten worden dat de jaarrekening een gesolliciteerd karakter heeft - idem voor de loonfiches*

Deze argumentatie kan niet gevolgd worden: de voorgelegde stukken zijn voldoende bewijskrachtig en bewijzen een maandelijks inkomen van minstens € 2.089,55.

Verzoekster licht de aangifte inkomstenbelasting hieronder verder toe.

Dhr. A. V. A. had in 2022 een fiscale belastbare winst van € 40.831,00 (stuk 5, p. 2/3). In Nederland gelden er, net als in België, enkele fiscale tegemoetkomingen, vergelijkbaar met de belastingvrije som. Dhr. A. V. A. kan zo genieten van een ondernemersaftrek en een MKBwinstvrijstelling, respectievelijk € 6.310,00 en € 4.833,00, of samen € 11.143,00. Dat bedrag is effectief gerealiseerde doch onbelaste winst.

Het saldo van € 29.688 (= € 40.831,00 - € 11.143,00) wordt wèl belast.

Op het inkomen van € 29.688 moet er personenbelasting en sociale zekerheidsbijdragen (in Nederland 'bijdrage Zorgverzekeringswet' of 'Zvw') betaald worden.
Uit het eerste blad van de aangifte blijkt een personenbelasting van € 4.603,00 en een Zvw van € 1.632,00, zijnde samen € 6.235,00.

Samengevat: op een winst van € 40.831,00 moet er € 6.235,00 belastingen betaald worden.

Het netto-inkomen van dhr. A. V. A. bedraagt bijgevolg € 34.596,00, zijnde € 2.883,00/maand.

Dat blijkt allemaal uit de stukken die voorgelegd werden aan verwerende partij bij de aanvraag gezinshereniging.

Echter wou verwerende partij hier geen rekening mee houden, gezien het een stuk van de accountant van dhr. A. V. A. betreft. Alsof accountants zomaar valse aangiftes zouden produceren. Verwerende partij verliest uit het oog dat elke accountant een beroepseed heeft afgelegd en enkel werkt met de officiële cijfers.

De cijfers die de accountant doorgeeft, zijn de cijfers waarop er vervolgens belast wordt.

De voorgelegde aangifte dateert van 21.03.2024. Dat is het meest recente stuk waar verzoekster toen over beschikte.
Om de heel eenvoudige reden dat de effectieve aanslag pas enkele maanden later volgde, met name op 14.06.2024.

Verzoekster legt ten bewijze van de correctheid van de voorgelegde cijfers het effectieve aanslagbiljet voor (stuk 6).

Uit het aanslagbiljet blijken krak dezelfde bedragen als uit de aangifte: dhr. A. V. A. dient € 4.603,00 personenbelasting en € 1.632,00 Zvw te betalen.

Daarmee is bewezen dat de eerder voorgelegde, doch door verwerende partij niet weerhouden, aangifte effectief correct is.

De door verwerende partij gevraagde bewijslast ligt ten onrechte extreem hoog. Het enige wat verwerende partij nog aanvaardt, is de belastingaanslag (die bij dit verzoekschrift wordt voorgelegd).

In Nederland volgt de belastingaanslag echter altijd anderhalf jaar na het afsluiten van het boekjaar. Om deze reden kan verzoekster enkel de inkomsten van het boekjaar 2022 voorleggen en de belastingaanslag d.d. 14.06.2024.

Het heeft geen zin dat verzoekster grootboek, btw aangiftes, tussentijdse of voorlopige jaarrekeningen van 2023 of 2024 voorlegt, omdat deze door verwerende partij nooit aanvaard worden. Het enige dat door verwerende partij aanvaard wordt, is een aangifte die bevestigd is door de fiscale overheid.

Quod in casu: verzoekster legde de afrekening voor van het boekjaar 2022, die op 14.06.2024 door de Nederlandse belastingdienst werd bevestigd.

Er is bijgevolg geen enkele reden meer om te twijfelen aan de inkomsten van dhr. A. V. A.

Ten overvloede: dhr. A. V. A. heeft geen vennootschap en geen afzonderlijke zakelijke rekening. Alle netto-omzet van zijn eenmanszaak staat hem rechtstreeks ter beschikking.

Samengevat: dhr. A. V. A. heeft een maandelijks netto-inkomen van € 2.883,00. Het vereiste minimum bedraagt € 2.089,55. Het maandelijks inkomen is bijgevolg € 793,45 hoger dan hetgeen wettelijk vereist is.

Voor de volledigheid:

- *partijen huren een woning te 8400 OOSTENDE (…). De huur bedraagt € 875,00 per*

maand en wordt stipt betaald.
- *Ook verzoekster zelf is met haar tijdelijke verblijfskaart steeds aan het werk. Het werkelijke gezinsinkomen ligt bijgevolg een stuk hoger.*

Met het meer dan behoorlijk inkomen van dhr. A. V. A. en de gebruikelijke vaste maandelijkse kosten zijn er meer dan voldoende middelen beschikbaar om alle kosten voor het volledige gezin op te vangen en te vermijden dat verzoekster ten laste zou vallen van het Belgisch bijstandsstelsel. Aan de ratio legis van de wet is voldaan."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met toepassing van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster om gezinshereniging verzoekt met haar Belgische echtgenoot en ze in dit geval moet aantonen dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Uit de overgemaakte stukken blijkt dat de referentiepersoon in Nederland een zelfstandige activiteit uitoefent. Verweerder is van oordeel dat uit deze stukken echter niet kan worden afgeleid over welke netto inkomsten de referentiepersoon kan beschikken waardoor er niet kan worden nagegaan of deze minstens 120% bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel wordt in casu onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[…]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Uit (oud) artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster als echtgenote van een Belgische onderdaan een recht op gezinshereniging opent indien ze onder meer aantoont dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het berekenen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon moet rekening worden gehouden met hun aard en hun regelmaat.

In casu heeft verzoekster ten bewijze van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende voorgelegd:

- Specificatie vaste activa van de vennootschap van de referentiepersoon;
- Een jaarrekening uit 2022 van de vennootschap van de referentiepersoon;
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari 2023 – maart 2024;
- Een uittreksel uit het Handelsregister Kamer van Koophandel;
- De aangifte inzake inkomstenbelasting en premieheffing voor 2022;
- Verschillende facturen op naam van de vennootschap van de referentiepersoon en hun betalingsbewijzen.

Het gegeven dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit ontplooit, staat niet ter discussie. De gemachtigde van de staatssecretaris is echter van oordeel dat de neergelegde bewijsstukken geen objectief zicht geven op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Wat de aangifte inzake inkomstenbelasting en premieheffing betreft, oordeelt verweerder dat dit slechts een voorbereiding op de belastingaangifte betreft. Deze kan alsnog gewijzigd worden na het indienen van de belastingaangifte. Het document inzake de specificatie van vaste activa van de vennootschap en de jaarrekening van 2022 zijn documenten die worden opgesteld door de boekhouder van de vennootschap, gebaseerd op gegevens die de zaakvoerder van de vennootschap aan hem ter beschikking heeft gesteld. Verweerder wijst erop dat de boekhouder in dienst is van de zaakvoerder en zelf niet verantwoordelijk is voor de inhoud van de jaarrekening. De boekhouder stelt de resultatenrekeningen op overeenkomstig de informatie die hem door de zaakvoerder ter beschikking wordt gesteld waardoor deze documenten dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Verweerder voegt hier nog aan toe dat deze documenten wel in ogenschouw kunnen worden genomen indien ze worden ondersteund door andere verifieerbare bewijsstukken. Deze ontbreken echter in casu. Betreffende de loonfiches motiveert verweerder dat ook deze als een verklaring op eer moeten worden beschouwd. Immers zijn de loonfiches opgesteld door de referentiepersoon zelf, dan wel door iemand anders in opdracht van hem. De daarin vervatte informatie kan niet op zijn feitelijkheid of waarachtigheid worden getoetst indien er geen bewijs voorligt dat de inhoud ervan kan ondersteunen. Verweerder concludeert dan ook dat het niet duidelijk is wat de werkelijke, reële, beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze volhardt dat uit de voorgelegde documenten wel degelijk kan worden afgeleid wat de werkelijke netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn. Verzoekster gaat over tot een gedetailleerde bespreking van de belastingaangifte inzake inkomstenbelasting voor 2022 waaruit volgens haar blijkt dat het netto-inkomen van de referentiepersoon maandelijks 2883 euro bedraagt. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, meent verzoekster dat met de belastingaangifte wel rekening moet worden gehouden. Immers kan niet worden gesteld dat boekhouders zonder meer valse aangiftes zouden produceren. Ze wijst erop dat elke boekhouder een beroepseed heeft afgelegd en enkel met officiële cijfers werkt. Bovendien brengt verzoekster in het kader van de huidige procedure het effectieve aanslagbiljet voor het inkomstenjaar 2022 bij, hetgeen dateert van 14 juni 2024 en dat de gegevens uit de belastingaangifte opgesteld door de boekhouder bevestigt.

In casu is de vraag aan de orde of de gemachtigde ten volle kan worden bijgetreden waar hij de door de boekhouder opgestelde aangifte inzake inkomstenbelasting en premieheffing voor 2022 en de loonfiches zonder meer als verklaringen op eer afschildert. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat de voorgelegde loonfiches in wezen slechts verklaringen op eer zijn en dus op zichzelf niet volstaan als objectief bewijs van het werkelijke en reële netto-inkomen van de referentiepersoon. Het gegeven dat verzoekster hierover een andere opvatting heeft, maakt de beoordeling door het bestuur niet feitelijk onjuist of ‘kennelijk’ onredelijk, hetgeen zou betekenen dat het ondenkbaar is dat een zorgvuldig handelende overheid tot een gelijkaardige appreciatie zou komen (cf. RvS 31 januari 2012, nr. 217.624). De Raad acht het niet buitensporig om te verlangen dat de aangifte inzake inkomstenbelasting en de loonfiches verder geïllustreerd worden aan de hand van effectieve verrichtingen op bankrekeningen.

Er kan geen abstractie worden gemaakt van de vaststelling dat verzoekster eerder al vier weigeringsbeslissingen van de gemachtigde heeft ontvangen. Zo heeft de gemachtigde er in zijn weigeringsbeslissing van 7 december 2022 – die door verzoekster niet werd aangevochten – reeds op

gewezen dat een referentiepersoon die wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit, op objectieve wijze moet aantonen dat hij door die activiteit over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. De gemachtigde motiveerde dat, om een betrouwbare inschatting te kunnen maken van de werkelijke huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een meest recent fiscaal attest van de sociale bijdragen van het afgelopen jaar; de facturen van de huidige bijdragen aan het sociaal verzekeringsfonds; de facturen van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan); alsook een bewijs dat een bepaald nettobedrag wordt overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privérekening van de referentiepersoon moet worden voorgelegd. Een recent aanslagbiljet in de personenbelasting kan eveneens duiding geven omtrent de stabiliteit en regelmaat van de bestaansmiddelen. Ook heeft verweerder in de vorige weigeringsbeslissingen reeds meermaals verduidelijkt dat documenten die worden opgesteld door de boekhouder van de referentiepersoon of diens vennootschap niet als objectief verifieerbare documenten worden beschouwd. Ook in de voorgaande weigeringsbeslissingen wees verweerder erop dat bijvoorbeeld een resultaten- of jaarrekening door de boekhouder wordt opgesteld op basis van gegevens die aan hem ter beschikking worden gesteld door de zaakvoerder en hij zelf niet verantwoordelijk is voor de inhoud ervan. Een boekhouder is in dienst van de zaakvoerder en zal de resultatenrekening opstellen overeenkomstig de informatie die hem door de zaakvoerder wordt verschaft, zo valt te lezen in de weigeringsbeslissingen van 7 december 2022, 22 juni 2023 en 2 januari 2024. Verzoekster heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissingen waardoor zij wordt geacht in de wettigheid van de motieven te berusten.

Zoals reeds in de eerdere weigeringsbeslissingen werd gesteld en in de thans bestreden beslissing wordt herhaald, dient verzoekster in concreto aan te tonen dat de referentiepersoon daadwerkelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In weerwil van wat verzoekster wil laten uitschijnen, zegt de gemachtigde hiermee niet dat de loonfiches, belastingaangiftes en jaarrekeningen zonder meer buiten beschouwing gelaten moeten worden, doch enkel dat ze op zichzelf niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De motivering van de bestreden beslissing dient in dit opzicht als een geheel te worden gelezen, waarbij het niet vereist is dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen (cf. RvS 10 oktober 2006, nr. 163.381). Uit het geheel van de voorgelegde documenten concludeert de gemachtigde dat er geen deugdelijk bewijs voorhanden is van de actuele netto-bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stipt aan dat in de weigeringsbeslissing van 7 december 2022 al uitdrukkelijk werd opgesomd welke bijkomende documenten verzoekster kan voorleggen om zowel het actuele netto-inkomen van de referentiepersoon als het regelmatige en stabiele karakter ervan aan te tonen. Dit kan volgens de voormelde beslissing aan de hand van een recent fiscaal attest van de sociale bijdragen van het afgelopen jaar; facturen van de huidige bijdragen aan het sociaal verzekeringsfonds; facturen van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan); alsook een bewijs dat een bepaald nettobedrag wordt overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privérekening van de referentiepersoon. Verzoekster verduidelijkt niet waarom ze er na vijf gezinsherenigingsaanvragen nog niet in is geslaagd dergelijke objectief verifieerbare bewijzen te produceren.

Verzoekster had uit deze eerdere weigeringsbeslissingen reeds kunnen afleiden dat de thans voorgelegde stukken ook niet zouden volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Van verzoekster kan in het kader van onderhavige aanvraag redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte is van het belang van het voorleggen van expliciete stukken die op een objectieve manier de actuele netto bestaansmiddelen aantonen die voortkomen uit de zelfstandige activiteit. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het opnieuw voorleggen van stukken opgesteld door de boekhouder, door de zaakvoerder zelf of door een derde in opdracht van de zaakvoerder plots wel zouden moeten worden aanvaard.

Waar verzoekster vervolgens betoogt dat het effectieve aanslagbiljet van 14 juni 2024 bevestigt wat er eerder in de aangifte inkomstenbelasting en premieheffing van 2022 werd vermeld, stelt de Raad samen met verweerder vast dat het aanslagbiljet van 14 juni 2024 niet voorlag op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Nochtans stond het verzoekster vrij om haar gezinsherenigingsaanvraag met dit nieuwe document te actualiseren alvorens verweerder op 26 augustus 2024 de bestreden beslissing nam. Het staat de aanvrager immers vrij om na het indienen van de verblijfsaanvraag nog bijkomende documenten neer te leggen, bijvoorbeeld ter actualisatie van eerder verstrekte gegevens. Er rust in het kader van een aanvraagprocedure ook een verantwoordelijkheid op verzoekster om ervoor te zorgen dat het bestuur over actuele en accurate gegevens beschikt, bij uitstek met betrekking tot het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen. Verzoekster toont niet aan dat zij nog een poging zou hebben ondernomen om bijkomende stukken aan het bestuur over te maken betreffende de effectieve netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Met het aanslagbiljet van 14 juni 2024 kan dan ook geen rekening worden gehouden.

Ten slotte stelt de Raad dat niet blijkt welk belang verzoekster kan laten gelden bij haar betoog dat ze zelf ook aan het werk is, waardoor het gezinsinkomen een stuk hoger zou liggen. Niet alleen legt verzoekster ter ondersteuning hiervan geen enkel bewijsstuk voor, dit gegeven staat bovendien niet ter discussie in de bestreden beslissing.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het materiële motiveringsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van het Verdrag van 4 november 1950 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoekster heeft al vele jaren een relatie met dhr. A. V. A. en op 26.06.2021 met hem in het gehuwd getreden. De vaststelling dat het huwelijk werd goedgekeurd na het obligate onderzoek naar schijnhuwelijk én dat partijen ook al effectief al verschillende jaren samenwonen, bewijst dat partijen echt de intentie hebben om samen verder een leven uit te bouwen.

Een huwelijkse band is beduidend sterker dan ‘gewone’ affectieve banden.

Verweerster beseft dit ook wel, vermoedelijk de reden waarom zij geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevaardigd.

Zoals eerder gesteld is verweerster echter weinig consequent: verzoekster zit in het juridisch vagevuur. Ze wordt gedoogd op het grondgebied, maar krijgt er geen rechten.

Partijen die niet de intentie hebben om samen een leven uit te bouwen, nemen niet de moeite om zich door alle huwelijkse formaliteiten te worstelen (controle schijnhuwelijk).

Het is noodzakelijk dat verzoekster in dezelfde familiale eenheid kan blijven om zich van daaruit verder te ontplooien.

Door de beslissing tot weigering van een lang verblijf, loopt verzoekster een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, waardoor haar stabiele familieband bruusk zou verbroken worden.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op

eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat inderdaad geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekster het grondgebied niet dient te verlaten op grond van de bestreden beslissing.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekster blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN